

Troppauer Hümér

Lélekvészet

 Publio

Troppauer Hümér

Lélekvészet

2015

Publio Kiadó

Minden jog fenntartva!

Csak egy mosoly

Bármely úton indulsz, egyszer véget ér,
Sok válaszút van, de egy csak a tiéd.
Járt utad most a járatlanért feladod,
Lelked égi fényét másoknak mutatod.

Nem vagyok irigy, sem telhetetlen,
Mert azt a fényt én már megízleltem,
S nem lehet csak miénk, sem nem bezárni,
Azt az égi fényt a világnak kell látni!

Lelked nagyobb ennél a világnál,
S nincs olyan hely, hol meg ne találnál,
Mindig veled leszünk, kiket barátnak hívsz,
Akkor is, ha utad most máshova is visz.

Legyek csak egy mosoly az ajkad szélén,
Csak egy régi kép ott bent a szíved mélyén,
Sok szép emlékedből legyek a sokadik,
Míg feledésed rám fátylat nem borít.

Egy tavaszi virág mézédés illata,
A kedvenc mesédnek valamelyik sora,
Az legyek én, s huss, elszállok tova,
De ne szomorítsalak el sehol, és soha!

Látlak téged, ha lehunyom a szemem,
S ott vagyok, mikor kimondod a nevem,
Egy pillanat volt csak, semmi több,
Mi vagyunk, voltunk, s amik leszünk.

Emlékek

Hosszú utadon, mely egy életen vezet,
sokan nyújtanak, s nyújtasz segítő kezét.
S nem is hiányzik más néha, mint egy mosoly,
de egy léleknek máris örömet okozol.

Kik ismernek, s tudják barátságod,
már másnak látják ezt a nagyvilágot.
Ezernyi kis ajtót nyitott meg szíved,
ezernyi falat döntött le a hited.

Napról napra élve, mint egy kis család,
hol mindenki, mindenkinek tudta a baját,
jóban, is rosszban is együtt voltunk,
akár haladtunk, akár elbotlottunk.

De mint a fészekből, ha a madár tovaszáll,
ahogyan elszáll a tél, tavasz, s a nyár,
most az élet más, új útra szólít téged,
de velünk maradnak mind az emlékek.

Emlékeket gyűjtünk, pár pillanatot,
elvisz majd a szél, ahogyan hozott,
s egyre ritkábban derengünk fel,
de fénye, és ereje nem halványul el.

Lelked fényképalbumát, ha néha előveszed,
egy kép, egy mosoly, egy szó visszavezet
hozzánk, s minket hozzád ugyanúgy néhanap,
megint együtt lesz az az egy pillanat.

De ahogy a folyó elhőmpölyög kijelölt medrében,
menni kell, s veszni az élet tengerében,
menni kell tovább, úszni, mint mindig az árral,
valahogy együtt élni ezzel a világgal.

Emléket gyártani, s néha visszanézni,
ameddig csak bírod, emberként élni,
élni tovább, minden szívben és lélekben,
mely emlékedet őrzi örökké, törhetetlen.

Egy életen át

Egy életen át keresed önmagad,
csak építed, s döntöd a falakat,
de mi felépül, labirintus marad,
a magány csak ki veled együtt halad.

Keresed égen, földön, minden álmodban,
mi belőled hiányzik, tőled távol van,
mit elvettek tőled mielőtt tiéd lett,
mi éltető parazsa lelked tűzének,

éled minden perced, minden pillanatod
egy világban, mit a sorsod néked adott,
s mit nem kértél, nem kívántál soha,
csak megkaptad, hogy juss el valahova.

Oda, ami tán nem létezett soha,
de amiről érzed, szíved otthona,
mi mélyen ott van, hol még te sem látod,
ott, ahol féltett titkos kis világod

visszavár minden egyes este, egyedül,
s magányodnak még a magány sem örül,
és hiába tudod már a kérdésre a választ,
mert lelked üres visszhangja ad választ.

Amid van, abban nem érzed önmagad,
csak építed, és döntöd a falakat,
mit keresel, e világban meg nem találsz,
csak az utat, amit még végig kéne járnod.

Karácsonykor

Karácsonykor másképp néznek ránk a csillagok,
Minden szempár, mint két csillag, oly szépen ragyog,
Karácsonykor leszállnak közénk mind az angyalok,
Ajándékkal lepik egymást meg kicsik, és nagyok.

Karácsonyfa illatával száll a szél a föld körül,
Ez az a nap, amelynek minden gyermek úgy örül.
Minden gyermek s minden ember gyermek lélekkel,
Minden lélek egy kis gyertya csillag fényével.

Legyen kis, vagy nagy karácsony,

Legyen kis vagy nagy kalácsom,
Legyél bárhol a világon,
Legyél boldog, azt kívánom!

Hópelyhek

Lásd azt, mit egy hópehely lát,
Amint átszeli a téli kék eget,
Hogy hófehéren tiszta a világ,
S hogy szeretet fűti a szíveket!

Lásd itt lent, a milliárdnyi embert,
Kik mind most letették a fegyvert,
Békét kötni magukban a világgal,
Várni az ünnepet díszített szép fával.

Nézd, ahogy minden fényekbe öltözik,
Az ünnepnek szelleme lelkünkbe költözik,
Lásd fentről ezt a nagy, kerek világot,
Lásd azt, mit a kis hópehely látott.

Őszi avarban

Régi arcok, régi szelek

fújják már az új híreket,
de kinn az utcán még a régi
kopott kő, az időt méri

csendesen, némán, észrevétlen,
mert reggel még nincsen ébren
senki, álmát őrzi, míg lehet
szemében felnőtt, gyerek.

A nyár emlékét visszalopja
az őszi, széthordott falombba,
a végtelen esős napokba,
míg el nem teszi talonba,

majd egy évre, mint albumba
a fényképet, s az utókorra
bízva örökre temeti e nyarat,
s az ősz avarján a télbe áthalad.

Téltündér

Ím a tél felvette menyasszony ruháját,
tisztán, hófehérben várja újra párját,
feldíszíti minden hegyét-völgyét, fáját,
s násznépnek elhívja a világ minden táját.

A nászból idén sem lesz esküvő végül,

s jövő ilyenkor megint ő lát majd vendégül.
Várva azt, ki minden évben csalárdul becsapva
átviszi idén is megint a telet a tavaszba.

Bordal

Gyere, kedves cimbora,
el nem hagysz engem soha!
Legyek víg, vagy szomorú,
szegény, vagy tán jó módú,
mindig a barátom voltál,
elhagyni sosem akartál.
Melegben hűsítéd torkom,
szomjam mással nem is oltom,
ha deres a táj tüzes leszel,
s mindig szeretődde teszel.
Ajkam le nem veszem rólad,
vége ne legyen csókodnak,
mámorít minden csepped,
eszem mindig jól elvetted.
Ha velem vagy, nem bánkódom,
benned soha nem csalódom.

Áldom most a szőlősgazdát,
s hogy kóstolom a jó borát,
tartsa meg az Isten mindet!
Hogy szőlőből bort teremtett
tartsa meg a jó szokását.
Szeresse fele barátját,
várja mindig tüzes borral,
meleg szívvel, és jó szóval.

Sördal

Nekem az a legnagyobb öröm,
ha hidegen habzik a söröm,
de a csapos nem habozik,
és mindenki jó sert iszik!
Mert az Úr adta a komlót
s nem is teremtett hasonlót,
e nemes italt megteremtve,
öröm szálljon a lelkekre,
s minden kortya selymesen
simogasson, mint kedvesem,
ha a nap végén megérkezem,
s csókját adja oly hús-édesen,
ahogy nem tudná más senki sem.
S hogy mily nagy kincsünk a búza,
és az Úr dicséretét fokozza,
nemes ital főzve abból is,

erősödik lelkünkben a hit.
Áldjuk hát a napot egy pint sörrel,
s zárjuk le azt jó rézfedővel,
gyöngyével torkunk simogassa,
mély ízével lelkünket nyugtassa,
így téve el magunkat másnapra.
Legyek koldus, vagy akár király,
ha a söröm minden este vár,
akkor semmi rossz nem érhet,
életem vele érjen véget!